



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1770	Κοίμησις Θεοτόκου (Λκ. 10,38-42· 11,27-28) Τετάρτη 15 Αὐγούστου 2012	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ὁ ἔλεγχος τῆς Μάρθας

«Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά· ἐνὸς δέ ἐστι χρεία» (Λουκ. 10,41-42)

Σήμερα, ἑορτὴ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, θὰ ἐρμηνεύσουμε ἓνα λόγο πού ἀκούσαμε στὴν ἐκκλησία. Εἶνε **ἓνας ἔλεγχος ὄλων μας**: «Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά· ἐνὸς δέ ἐστι χρεία» (Λουκ. 10,41-42).

Δὲν εἶνε λόγια ἀνθρώπου· εἶνε **λόγια θεϊκά**, λόγια τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τὰ εἶπε σ' ἓνα χωρὶο καὶ τ' ἄκουσαν λίγοι. Ἐν τούτοις, ἐνῶ πέρασαν τόσοι αἰῶνες, ἡ ἀξία τους μένει. Ὁ ἴδιος εἶπε: «Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι» (Ματθ. 24,35). Ἦς ἐμβαθύνουμε στὸ νόημά τους.

Ἦξω ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα ἦταν ἓνα μικρὸ προάστιο, ἡ Βηθανία. Ἐκεῖ ζοῦσε ὁ **Λάζαρος** ὁ φίλος τοῦ Χριστοῦ μὲ τὶς δύο ἀδελφές του **Μαρία** καὶ **Μάρθα**. Ἐκεῖ ἔρχεται ὁ Κύριος.

Ἦν εἶνε τιμὴ γιὰ ἓνα φτωχὸ σπιτί νὰ τὸ ἐπισκέπτεται ἓνας μεγάλος ἄνθρωπος, **τί τιμὴ καὶ τί εὐλογία** εἶνε νὰ τὸ ἐπισκέπτεται ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ Κύριος τῶν κυριευόντων! Σπιτί, πού φιλοξενεῖ τὸ Χριστό, εἶνε εὐτυχισμένο· σπιτί χωρὶς τὸ Χριστό, εἶνε δυστυχισμένο. Καλύβα πού ἔχει Χριστό, εἶνε παράδεισος· παλάτι χωρὶς Χριστό, εἶνε κόλασι.

Σ' αὐτὸ λοιπὸν τὸ φτωχικὸ καταδέχεται καὶ πηγαίνει ὁ Κύριος. Τί χαρά, τί ἀκτινοβόλα πρόσωπα ἀντίκρουσε ἐκεῖ! Ἦλλά τί βλέπω; **Οἱ δύο ἀδελφές χωρίζουν**, διαφέρουν στὶς ἐκδηλώσεις. Καὶ οἱ δύο τὸν ἀγαποῦν, μὰ τὸ δείχνουν μὲ διαφορετικὸ τρόπο. Ἦ Μάρθα, μόλις φίλησε τὸ χέρι του, τρέχει στὸ μαγειρεῖο κ' ἐτοιμάζεται νὰ παραθέσῃ πλούσιο τραπέζι· νόμιζε ὅτι ἔτσι θὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Ἦ Μαρία, πολὺ διαφορετικὴ, μόλις εἶδε τὸ Χριστό, πῆρε ἓνα σκαμνί, κάθισε κοντά του καὶ τὸν ἄκουγε μὲ κατάνυξι σὰν πιστὴ κι ἀφωσιωμένη μαθήτρια, ὅπως τὸ ρόδο ἀνοίγει τὰ πέταλά του στὴν πρωινὴ δροσιά.

Ἦερά ἦταν ἡ ἀτμόσφαιρα. Ἦλλά σὲ μιὰ στιγμή ἡ διδασκαλία διακόπτεται. Ἐκεῖ πού δίδασκε

ὁ Χριστὸς εἰσβάλλει ἀπότομα ἡ Μάρθα κάπως θυμωμένη. –Κύριε, λέει, ἔμεινα μόνη στὸ μαγειρεῖο καὶ πνίγομαι ἀπὸ δουλειά· στείλε τὴ Μαρία νὰ μὲ βοηθήσῃ. Καὶ τότε ὁ Χριστὸς ἀναγκάζεται νὰ τῆς πῆ· –«Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά· ἐνὸς δέ ἐστι χρεία». Πόσο ἀπατάσαι! Ἦγὼ δὲν ἦρθα ἐδῶ νὰ φάω νὰ πιῶ καὶ νὰ καλοπεράσω· ἦρθα νὰ φέρω τὸ λόγο καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Ἐκτιμῶ τὴν ἀγάπη καὶ τὴ φροντίδα σου· ἀλλὰ παραπάνω ἀπ' ὄλα αὐτά, ἀνώτερο κι ἀναγκαιότερο εἶνε ἔνα· **ἡ ἀκρόασις τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ**, αὐτὸ πού κάνει ἡ Μαρία. Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ κάνῃς κ' ἐσύ.

● «Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά...». Τὰ λόγια αὐτά, πού εἶπε ὁ Κύριος στὴ Μάρθα, ἀπευθύνονται, ἀγαπητοί μου, καὶ σ' ἐμᾶς. Διότι καὶ ἡ γενεά μας εἶνε Μάρθα. Καὶ μακάρι νὰ ἦταν Μάρθα. Ἐκείνη ἐπὶ τέλους φρόντιζε γιὰ τὴν ὑπηρεσία τοῦ Χριστοῦ· ἡ γενεά μας εἶνε γεμάτη ἀπὸ ὑλικὲς φροντίδες καὶ κοσμικὲς μέριμνες. Ἦχει ἀπορροφηθῆ ἀπὸ χίλια - δυὸ μικρὰ πράγματα. Εἶνε γενεά τῆς ἀγορᾶς, τοῦ ἐμπορίου, τοῦ δοῦναι - λαβεῖν, τοῦ χρήματος, τοῦ μαμωνᾶ. Ὦταν σὲ κάποιον πῆς «ἔλα στὴν ἐκκλησία, ἄκου ἓνα κήρυγμα, ἄνοιξε Εὐαγγέλιο», σοῦ λέει· Δὲν εὐκαιρῶ. Τὰ **λεφτά** καὶ ἡ **δουλειά** εἶναι γι' αὐτοὺς τὸ πᾶν. Ἦν μποροῦσαν θ' ἄνοιγαν τὸ κατὰστημά τους καὶ Μεγάλῃ Παρασκευῇ.

Λέγοντας αὐτὰ μὴν παρεξηγηθοῦμε· **δὲν καταδικάζουμε τὴν ἐργασία**. Ὦχι. Ὁ Χριστὸς δὲν εἶπε, Σταύρωσε τὰ χέρια καὶ περίμενε νὰ βρέξῃ ὁ οὐρανὸς καρβέλια. Τὸ Εὐαγγέλιο λέει «ἐργάζεσθε» (βλ. Ματθ. 21,28· 25,16· Λουκ. 13,14· 17· 6,27· 9,4· Ἀ Κορ. 4,12· Γαλ. 6,10· Ἐφ. 4,28· Ἀ Θεσ. 2,9· 4,11· Β' Θεσ. 3,8-12). Ἦλλά λέει καὶ κάτι ἄλλο· ὅτι ἡ ἐργασία δὲν εἶνε σκοπὸς, εἶνε μέσο, κι ἀλλοίμονο σ' ἐκείνους πού τὸ μέσο τὸ κάνουν σκοπὸ.

Τὸ Εὐαγγέλιο λέει καὶ τοῦτο· ὅτι ἀπ' ὄλες τὶς ἐργασίες ἀνώτερη εἶνε ἡ ἐργασία ἡ ἐσωτερικὴ, ἡ ἐργασία τοῦ πνεύματος, ἡ καλλιέργεια

του ἔσω ἀνθρώπου, ἡ **σωτηρία τῆς ψυχῆς**. Σ' αὐτοὺς λοιπὸν ποὺ δὲν ἐννοοῦν νὰ διαθέσουν οὔτε λίγο χρόνο γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, τὸ εὐαγγέλιο σήμερα λέει: «*Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾶς καὶ τυρβάζῃ περι πολλά· ἐνὸς δέ ἐστι χρεία*».

● Ἀλλὰ ὁ ἔλεγχος αὐτὸς τοῦ Χριστοῦ ἀπευθύνεται καὶ σὲ ἄλλους. Ποιοὶ εἶν' αὐτοί; Εἶνε ὅσοι θέλουν **καλοπέρασι**. Ἄν τοὺς ρωτήσης τί εἶνε γιὰ σᾶς ἡ ζωὴ, σοῦ λένε: Ζωὴ ἴσον **ἀπόλαυσις**.

Εἶνε ὁπαδοὶ ἐνὸς ἀρχαίου ὑλιστοῦ φιλοσόφου. Εἶνε παιδιὰ ὄχι τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγιᾶς, δὲν τοὺς γέννησε τὸ Εὐαγγέλιο· εἶνε τέκνα ἄλλης σπορᾶς. Σοῦ λένε: «*Φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὖριον γὰρ ἀποθνήσκομεν*» (Ψα. 22,13=Α' Κορ. 15,32). Ἔχουν τεντωμένα αὐτιά καὶ στηλωμένα μάτια ψάχνοντας γιὰ εὐχαριστήσεις. Θέλουν νὰ πιοῦν ὄχι σταγόνες ἀλλὰ ὅλη τὴν **ἡδονὴ** ἂν γινόταν, νὰ τὴν ἀπολαύσουν μὲ ὅλες τὶς αἰσθήσεις. Ποῦ γλέντι, διασκέδασι, θέαμα, ταξίδι, μπάνια...; ἐκεῖ ὁ νοῦς τους. Ἡ κυρία στὸν καθρέφτη, στὶς βιτρίνες, στὶς μοδίστρες, σὲ ἐκδρομὲς, σὲ βόλτες στὴν Εὐρώπη. «*Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾶς καὶ τυρβάζῃ περι πολλά· ἐνὸς δέ ἐστι χρεία*».

Πρὸς ὅλους αὐτοὺς κι ὅλες αὐτὲς στρέφεται ὁ ἔλεγχος τοῦ εὐαγγελίου. Διότι **λησμονοῦν μερικὰ πράγματα τόσο ἀληθινά**. Λησμονοῦν, ὅτι **τὸ κορμί** αὐτό, γιὰ τὸ ὁποῖο κάνουν τόσα, εἶνε ἄνθος ποὺ μαραίνεται, λουλουδί ἐφήμερο. Μιὰ μέρα, ὅταν πλέον θά 'νε μέσα σὲ μιὰ κάσσα, θ' ἀκουστῆ καὶ γι' αὐτοὺς μέσα στὸ ναό· «*Πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα...*» (Μαρκ. ἀκού.), «*ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης*» (Ἐκκλ. 1,2-12,8). Λησμονοῦν ἀκόμη, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε μόνο σῶμα, αὐτὰ τὰ 50 - 60 κιλά ποὺ ζυγίζει, ἕνας πεπτικὸς σωλήνας ποὺ συνεχῶς γεμίζει καὶ ἀδειάζει, δὲν εἶνε μόνο ὕλη. Μέσα στὸ κορμί αὐτὸ κατοικεῖ κάτι ἄυλο, **ἡ ἀθάνατη ψυχὴ**. Ὁ ἄνθρωπος τῆς ρεαλιστικῆς ἐποχῆς μας πρέπει νὰ νιώσῃ, ὅτι πέρα ἀπὸ τὶς πέντε αἰσθήσεις, ποὺ ἔχουν καὶ τὰ ζῶα, ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη, ἕκτη αἴσθησι, ἡ πίστις, κι ἀλλοίμονο στὸν πολιτισμὸ ποὺ στερεῖται τὴν πίστι καὶ στηρίζεται μόνον στὶς πέντε αἰσθήσεις. Πέρα ἀπὸ τὰ αἰσθητά, ἀπὸ τὸν ὑλικὸ κόσμο, **ὑπάρχει ἕνας ἄλλος κόσμος**. Ὑπάρχει, ἀδελφοί μου! Ὅσο εἶνε βέβαιο ὅτι ὅτι πατᾶτε στὴ γῆ κι ὅτι σήμερα εἶνε 15 Αὐγούστου, ἄλλο τόσο βέβαιο εἶνε ὅτι ὑπάρχει ὁ κόσμος ἐκεῖνος, ὁ ἀόρατος καὶ πνευματικὸς, κόσμος «*ἁμορφος, ἀγγελικὰ πλασμένος*», ὅπου ζοῦν τὰ ἄυλα πνεύματα καὶ φτερουγίζουν ἄγγελοι, ὁ κόσμος στὸν ὁποῖον μετετέθη ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος.

Αὐτὰ δυστυχῶς τὰ λησμονοῦν ὅλοι αὐτοὶ καὶ **μένουν σκυμμένοι σὰν τὰ τετράποδα στὴ**

γῆ καὶ ποτέ δὲν στρέφονται πρὸς τὸν οὐρανό. Πρὸς ὅλους αὐτοὺς ἀπευθύνεται τὸ εὐαγγέλιο καὶ λέει «*Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾶς καὶ τυρβάζῃ περι πολλά· ἐνὸς δέ ἐστι χρεία*».

* * *

Ἀγαπητοί μου! Ὁ πολιτισμὸς τοῦ αἰῶνος τούτου, ποὺ τόσο θαυμάζεται, ἔχει πόδια ξύλινα, εἶνε ἀτροφικὸς. Ἔχει κόψει τὰ φτερά τοῦ ἀνθρώπου· τὸν ἔκανε σκλάβο τῆς ὕλης καὶ τοῦ συμφέροντος, αἰχμάλωτο τῶν παθῶν καὶ τῶν κακιῶν του, εἴλωτα τῆς ματαιότητος. Καὶ ἐνῶ αὐτὸς πλάστηκε γιὰ τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλά, ἔγινε ἐρπετὸ καὶ σέρνεται στὸ χῶμα. Μοιάζει σὰν ἕναν **ἀετὸ** ποὺ τοῦ ἔστησαν καρτέρι καὶ τὸν ἔπιασαν, καὶ τοῦ ἔδεσαν σίδερα στὰ πόδια—εἶδα ἐγὼ ἕναν ἀετὸ σὲ τέτοια κατάστασι— καὶ πάει νὰ πετάξῃ μὰ δὲν μπορεῖ καὶ ταλαιπωρεῖται. Γιατὶ ὁ ἀετὸς δὲν εἶνε κόττα νὰ πατάῃ στὴ γῆ, εἶνε πλασμένος νὰ πετᾶ ἰσὺς γαλανὰ πλάτη, κ' εἶνε πολὺ θλιβερὸ νὰ βλέπεις τὸ βασιλιά τῶν πουλιῶν νὰ σπαρταρᾷ. Ἄχ, ἂν μπορούσες νὰ τοῦ κόψῃς τὰ βαρύδια! θὰ πετοῦσε μὲ ὄρμῃ πρὸς τοὺς αἰθέρες. **Βαρύδια εἶνε οἱ μέριμνες**. Ἄν μπορούσαμε σήμερα, ἅγια ἡμέρα, νὰ κόψουμε αὐτὰ τὰ βαρύδια, θὰ βλέπαμε τὴν ψυχὴ μας ἐλαφρὰ σὰν τὰ φτερά τοῦ ἀετοῦ νὰ πετᾷ μέχρι «*τρίτου οὐρανοῦ*» ποὺ λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Β' Κορ. 12,2), νὰ γίνεται ἄγγελος καὶ νὰ ψάλλῃ στὴν ἁγία Τριάδα τὸν αἰῶνιο ὕμνο.

Σ' αὐτὰ τὰ ὕψη μᾶς καλεῖ ὁ Χριστὸς, νὰ γίνουμε ὄχι Μάρθες ἀλλὰ **σὰν τὴ Μαρία**, μὲ τὴν ἀγάπη, ἀφοσίωσι, πνευματικότητα, ἀγιότητα.

Φαίνονται αὐτὰ θεωρητικά; Θέλετε λοιπὸν κάτι πιὸ πρακτικὸ; Τότε ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς ὑποδείξω **ἕνα κανόνα**. Ἀπὸ τὶς 24 ὥρες ποὺ ἔχει τὸ ἡμερονύκτιο ξεχωρίστε ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας γιὰ νὰ κάνετε προσευχὴ καὶ ἕνα τέταρτο γιὰ ν' ἀνοίγετε τὸ Εὐαγγέλιο νὰ τὸ διαβάσετε. Ἀκόμη, ἀπὸ τὶς 168 ὥρες ποὺ ἔχει ἡ ἐβδομάδα ἀφιερῶστε μίαν ὥρα γιὰ νὰ ἐκκλησιασθῆτε τὴν Κυριακὴ, τόσο διαρκεῖ ἡ θεία Λειτουργία ἀπ' τὸ «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς...*» μέχρι τὸ «*Δι' εὐχῶν...*». Καὶ τέλος, ἀπ' ὅλο τὸ χρόνο ποὺ ἔχει 365 μέρες ἀφιερῶστε μίαν ἡμέρα γιὰ λουτρὸ τῆς ψυχῆς, νὰ πᾶτε στὸν πνευματικὸ σας νὰ ἐξομολογηθῆτε. Τὸ κάνετε; Ἄν δὲν τὸ κάνετε, κλαίω γιὰ σᾶς, κλαῖνε οἱ ἄγγελοι, κλαίει ἡ Παναγία.

Ἄν οὐκ ἔστι Μάρθες, ἀδελφοί μου, γιὰ νὰ μὴν ἀκούσουμε κ' ἐμεῖς «*Μάρθα Μάρθα...*», ἀλλὰ νὰ πῆ ὁ Χριστὸς γιὰ ὅλους μας «*Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν*» (Λουκ. 11,28). Ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**